

Хітліві питання і відповіді на них

Кажуть, що власне житло це те, що дає людині основу для психологічного спокою. Важко переоцінити роль власного помешкання, куди можна прийти, замкнути вхідні двері на ключ і відгородитися від усіх проблем, які залишилися десь там, назовні, у великому світі.

Із житлом добре, без нього погано. Кожен, хто одержує власне житло, ходив по ще пустих кімнатах і подумки моделював свій майбутній затишок, знає, як це важливо і як це приємно. Спробуйте уявити собі, що ви одержали житло, заселилися у нього, зробили ремонт і раптом з'являється хтось третій, хто безпеліційним тоном каже вам, що це житло не ваше, а його. І що вам треба усього-навсього виселитися із цієї квартири куди очі дивляться і передати ключі від неї третій особі.

Саме така історія трапилася із кабельником-спаювальником Тернопільської дистанції сигналізації та зв'язку Іваном Ясінським. Він звернувся до редакції газети з надією на допомогу. Ми запросили Івана Степановича до редакції і довго розмовляли з ним про його проблему. Іван Степанович неквапливо розповідав нам свою історію. Кажуть, що засоби масової інформації повинні подавати інформацію об'єктивно і безпристрасно. Отож пропонуємо вам об'єктивну і безпристрасну розповідь про розмову із чоловіком, який недавно одержав із Верховного суду України копію рішення про те, що йому належить виселитися із квартири, де він проживає вже декілька років і віддати її третій особі, про яку теж розкажемо далі.

— 1983 року після роботи в Іркутській області я повернувся у рідні краї, на Тернопільщину, — розпочав розповідь Іван Степанович. — Мені запропонували роботу у Тернопільській дистанції сигналізації та зв'язку як фахівцеві із прокладання міжміських магістральних кабелів. Тоді я ще був неодружений, тому мені надали кімнату у гуртожитку. Невдовзі з'явилася сім'я, а після народження сина залізниця дала нам кімнату в малосімейному гуртожитку, що в провулку Дівочому, 5. Але довелося за цей час чимало поневірятися і по чужих помешканнях. Впродовж тривалого часу я навіть змушений був жити окремо від дружини з сином.

Двокімнатна квартира у будинку на вулиці Дєповській, 11 рахувалася за дистанцією сигналізації та зв'язку. Четвертого грудня 2001 року рішенням адміністрації і профспілки залізниць цю квартиру надали мені. Кадровик дистанції збирала всі необхідні документи і понесла на затвердження до Тернопільської міської ради для одержання ордеру. Але мої документи повертали декілька разів із вимогою подати додаткові. Коли ми відіслали документи рекомендованим листом, то від відділу квартирної обліку Тернопільської міської ради отримали таку відповідь. Цитую:

“Повідомляємо, що згідно угоди від 16. 01. 2001 р. Тернопільська міська рада зобов'язалась прийняти у власність відомчі житлові будинки Львівської залізниці. Міська рада угоду виконала. Залізниця зобов'язувалась передати міській раді 780 кв м відомчого житла у переданих будинках.

На виконання взятих залізницею зобов'язань міській раді надано право заселення квартири № 1 по вул. Дєповській, 11, про що було прийняте відповідне рішення”.

Отримавши цю відповідь із міської ради, я через деякий час довідався, що ордер на мою квартиру видали співробітникам Тернопільського міського УМВСУ Ігорю Теодозійовичу Бутрину, який на той час працював на посаді начальника відділення кримінального розшуку.

Одного дня, я саме робив ремонт у квартирі, до мене зайшов кремезний чоловік. Він сказав: “Ти даремно тут, чоловіче, працюєш. Цю квартиру виділили мені. У мене на неї вже є ордер”. Я йому відповів, що це квартира не міської ради, а мені її виділила залізниця. Бутрін знову повторив, щоб я не робив жодних ремонтів. Також він побував у начальника Тернопільської дистанції сигналізації та зв'язку, і акуратно, але з певним притиском, попередив, що квартира все одно буде його.

— Скільки разів Вам доводилося зустрічатись із працівником УМВСУ в Тернопільській області Ігорем Бутріним?

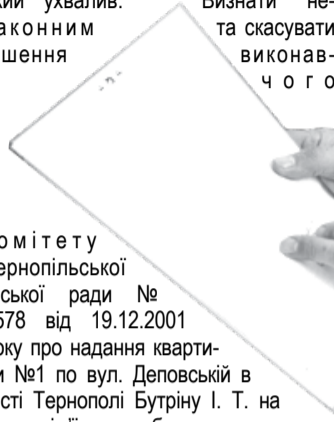
— Лише раз, коли він приходив до мене. Потім ми бачились тільки у суді. До речі, він часто не з'являвся на судові засідання, а це лише затягувало розгляд справи.

— Чи не надходили на Вашу адресу погрози від нього чи від інших осіб щодо цієї ситуації?

— Ні.

— І як Ви чинили далі?

— Я подав скаргу до транспортної прокуратури. Спершу справу заслухали у Тернопільському міському суді, який ухвалив виселити мене з квартири. Потім справу розглядав Зборівський районний суд, який ухвалив: “Визнати незаконним та скасувати виконавчого

комітету Тернопільської міської ради № 1578 від 19.12.2001 року про надання квартири №1 по вул. Дєповській в місті Тернополі Бутрину І. Т. на склад сім'ї три особи та визнати ордер №468 серії МК від 19. 12. 2001 року, виданий Бутрину І. Т., Бутрін С. К., Бутрін М. І. на квартиру № 1 по вул. Дєповська, 11 в м. Тернополі, недійсним”.

Невдовзі позивач Бутрін знову звернувся з апеляцією і справа потрапила до Апеляційного суду Тернопільської області, який скасував рішення Зборівського районного суду. Остання інстанція — Верховний суд України відхилив касаційне подання Тернопільського транспортного прокурора і прийняв рішення на користь позивача Бутріна.

Тепер я думаю, до яких дій вдатися далі, щоб відстояти своє право на житло, яке я заробляв тяжкою працею, яке я відремонтував і встановив у ньому індивідуальне опалення. Вважаю, що стосовно мене було вчинено незаконно. Тернопільська міська рада не мала законних підстав для видачі ордеру працівникові міліції. Порушено статтю 55 Житлового кодексу України, де сказано, що житлові приміщення, які звільняються в будинках, переданих державними підприємствами виконавчим комітетам місцевих рад, заселяються в першу чергу потребуючими поліпшення житлових умов працівниками цих підприємств. Яке відношення має офіцер міліції Бутрін до залізниці? На яких підставах він може претендувати на житло, про яке у законі чітко сказано, що воно в першу чергу повинно надаватися працівникам залізниці,— завершив свою розповідь Іван Ясінський.

Редакція газети уважно ознайомилася з офіційними матеріалами справи, із рішеннями судів різних інстанцій тощо, копії яких нам передав Іван Степанович. Великий подив викликають дії Тернопільської міської ради, які дуже важко назвати законними. Ордер № 468 серії МК про надання квартири № 1 на вул. Дєповській, 11 Ігореві Бутрину датується 19 грудня 2001 року. Водночас акт приймання-передачі будинку за адресою м. Тернопіль, вул. Дєповська, 11 був затверджений лише

наступного дня — 20 грудня 2001 року. Чи можна вважати законними дії Тернопільської міської ради, яка випишує ордер Бутрину І.Т. ще до того, як відомчий будинок залізничників передали у власність місту?

Щоправда, Іван Ясінський у розмові з нами зазначив, що будинок на вулиці Дєповській ще й досі перебуває на балансі другого будівельного управління. Це підтвердив і начальник будинкоуправління БУ-2 Борис Стефанчичин, повідомивши, що саме це будинкоуправління і обслуговує будинок.

Стаття 6 Закону України “Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності” чітко обумовлює, що право власності на об'єкт передачі виникає із дати підписання акту приймання-передачі.

Цікава картина вимальовується із усього почутого. Залізниця утримує на своєму балансі житло, яке їй не належить. І, очевидно, це утримання не є для залізниці безкоштовним. Тоді резонним є ще одне запитання: якщо ми маємо витрати за утримання житла на балансі, то чому ж тоді так брутально ігнорують права залізничників при розподілі житла?

Розмірковуючи над візитом Івана Ясінського до редакції, ми прийшли до багатьох запитань. Як довести нашу правоту у ситуації, де суд впритул не бачить очевидних фактів і приймає рішення на користь того, хто об'єктивно не є правим.

Станом на сьогодні, офіцер міліції

Іван Ясінський зустрівся із ситуацією, коли у Законі — одне, а в житті — інше...

Бутрін вже тривалий час не працює у Тернополі. За неофіційними даними, Бутрін І.Т. працює в іншій області — чи то в Рівненській, чи у Закарпатській. І вже не працюючи у Тернополі, він продовжував судитися за житло, в якому навіряд чи проживатиме, навіть якщо й одержить його.

Що може бути вагомим аргументом для працівників житлового відділу Тернопільської міськради, які тихо роблять свою справу — готують проекти рішень на сесії міської ради, фактично грабуючи трудовий колектив залізничного підрозділу, який своїм рішенням шість років тому надав житло Іванові Ясінському?

Іван Степанович сказав нам, що не він один опинився у такій скрутній ситуації. У Тернополі є ще дві родини, які таким самим чином не одержали наданого їм житла.

Очевидним є те, що цю ситуацію не можна залишити поза увагою. Її треба якнайрешетливіше проаналізувати із урахуванням усіх можливостей нашого багатотисячного трудового колективу і профспілкових організацій. Тільки злагоджені, чіткі й рішучі дії можуть справити відповідне враження на байдужих або “небайдужих” чиновників...

**Ірина МИКОЛАЄНКО
Ігор ПАРАЩАК
Фото Ігоря ПАРАЩАКА**

“Було де сховатись від вітру, дощу і снігу...”

Шановна редакціє! Ми, із села Беньова Турківського району Львівської області, більшість мешканців якого складають пенсіонери-залізничники. Із задоволенням читасмо вашу газету. Недавно прочитали статтю “Бригади, яким бракує тепла” і вирішили звернутись до вас із нашою проблемою, тому що нам усім також у деякому розумінні бракує тепла. Наше село невеличке і тому на наше прохання ніхто не звертає уваги. Річ у тім, що у вересні 2006 року працівники Самбірської дистанції колії знесли будку для очікування пасажирських поїздів, яка знаходилась на перегоні Соколик-Сянки, мотивуючи це перенесенням зупинного пункту. І пообіцяли, що до зими обов'язково упорядкують нову на іншому місці. Надворі уже кінець січня, а будки для очікування потягів нема. Це дуже прикро, адже живемо в гірських умовах, де холодна і вітряна осінь та люта і сніжна зима.

Ми звертались до колійників, але вони тільки обіцяють, що скоро поставлять нову будку. Але, як кажуть, обіцянка-цяцянка. Нам, пенсіонерам, чекаючи електрички, нема де присісти та сховатись від вітру, дощу чи снігу.

Будь ласка, допоможіть мешканцям села, а головне нашим пенсіонерам, які не менше чверті віку відпрацювали на залізниці і яка тепер від нас відвернулася.

Л. Дуркот, С. Топільницький, Я. Щомак, М. Костів, М. Дуркот, Ю. Костів, В. Федорович, П. Мисяйло, І. Дякунчак, мешканці села Беньова

Прокоментувати лист редакція попросила начальника Самбірської дистанції колії Ігоря СУХАРА:

“Нестандартний навіс, про який йде мова у листі, був у незадовільному стані: міг зсунутись на колію і стати загрозою для безпеки руху поїздів, а також особистої безпеки людей — там дуже крива ділянка колії. Крім того, з цих же причин прийнято рішення перенести існуючу зупинку з кривої ділянки колії на прямую. Частина робіт з облаштування посадочної платформи ми уже виконали, проте завершити їх не вдалось, бо виїшла з ладу техніка, яку ми віддали в ремонт. Зараз, хоча дрезина уже працює, переносити посадочну платформу на нове місце нереально через те, що на перегоні Сянки-Соколик лежить сніг завтовшки понад півметра, а землю скував мороз.

Як тільки дозволять погодні умови, змонтуємо посадочну платформу у визначеному місці з облаштуванням типового навісу для пасажирів”.

Грип наступає

За інформацією медичної служби та санітарно-епідеміологічної станції на Львівській залізниці, в медичних закладах упродовж двох тижнів лютого реєструється суттєвий ріст гострих респіраторних вірусних інфекцій (ГРВІ) та зафіксовано локальні спалахи захворюваності на грип. За перший тиждень лютого захворюваність на всю групу вірусних інфекцій зростає удвічі. Найбільше випадків ГРВІ та грипу було зафіксовано на Львівській, Стрийській, Ужгородській та Івано-Франківській лінійних ділянках. Відповідно до епідемічної ситуації, в цих областях в медичних закладах залізниці введено карантинні заходи та програму оперативних дій щодо профілактики і лікування грипу, виділено окремі палати для лікування хворих з ускладненнями після перенесеного грипу, в лікарнях посилено санітарно-протиепідемічний режим, обмежено відвідування хворих.

Медична служба щоденно одержує дані про кількість залізничників, які перебувають на листку непрацездатності з приводу ГРВІ та грипу. Станом на 15 лютого 2007 року, на листку непрацездатності з приводу грипу та гострих респіраторних інфекцій перебуває 1 017 працюючих залізничників. Серед них — 30 членів локомотивних бригад, 53 провідники, 3 диспетчери, 12 квиткових касирів. Лише впродовж 14 лютого на залізниці видано 222 листки непрацездатності. В цю кількість не ввійшли залізничники, які лікуються в територіальних медичних закладах, тобто за місцем проживання. Захворюваність залишається на стабільно високому рівні, проте епідемії ще нема. При перших ознаках недуги лікарі рекомендують звертатися за кваліфікованою медичною допомогою, оскільки вже є перші випадки післягрипозних ускладнень, серед яких особливо небезпечні — запалення легенів та менингоенцефаліти.